

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 698/2563

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 41, ป.วิ.อ. มาตรา 176, ป.อ. มาตรา 93, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 357, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 224, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรและบรรยายฟ้องด้วยว่า จำเลยเคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐานลักทรัพย์มาแล้ว 6 คดี หลังจากพ้นโทษทั้งหกคดีแล้ว จำเลยกลับมาก่อทำความผิดคดีนี้อีกภายในเวลาสิบปี นับแต่จำเลยพ้นโทษ ซึ่งเป็นความผิดที่ระบุไว้ ตาม ป.อ. มาตรา 41 (8) เมื่อความผิดที่โจทก์ฟ้องมิใช่ข้อหาในความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานหนักกว่านั้น จึงไม่อยู่ในบังคับที่ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพในความผิดฐานลักทรัพย์และรับว่าเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษตามฟ้องจริง โจทก์จึงไม่ต้องนำพยานเข้าสืบและศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยตามคำรับสารภาพดังกล่าวได้ ทั้งเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำให้การของจำเลย ว่า จำเลยกระทำความผิดคดีนี้ กับเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษในคดีอื่นๆ อีก 6 คดี ซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐานลักทรัพย์และจำเลยกระทำความผิดในขณะที่มีอายุเกินกว่าสิบแปดปี จำเลยพ้นโทษในคดีดังกล่าวแล้ว ภายในเวลาสิบปี จำเลยมาก่อทำความผิดคดีนี้ฐานลักทรัพย์ ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกเกินกว่าหกเดือนอีก จึงเข้าหลักเกณฑ์ที่ศาลชั้นต้นจะนำมาพิจารณากักกันจำเลย ตาม ป.อ. มาตรา 41 (8) ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41, 93, 335, 357 เพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมาย และขอให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยกักกันจำเลยมีกำหนดไม่น้อยกว่าสามปีและไม่เกินสิบปี จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาลักทรัพย์ และรับว่าเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษตามฟ้องจริง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (8) วรรคแรก จำคุก 2 ปี เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93 (ที่ถูก มาตรา 93 (13)) เป็นจำคุก 3 ปี จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน การกระทำของจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดติดนิสัย เมื่อพ้นโทษคดีนี้แล้วให้ส่งตัวจำเลยไปกักกันไว้มีกำหนดเวลา 3 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยเฉพาะปัญหาข้อกฎหมายและสั่งไม่รับฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งจำเลยอาจฎีกาเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นนั้นต่อศาลฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 224 แต่ศาลชั้นต้นมิได้แจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในข้อดังกล่าวให้จำเลยทราบ จึงเป็นกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ แต่เมื่อคดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น และให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง จำเลยฎีกาในข้อที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับว่า ขอให้ออกการลงโทษจำคุก โดยคุณ

ความประพฤติของจำเลยหรือให้ทำงานบริการสาธารณะ หรือใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยอื่นแทนการกักกันจำเลย ซึ่งเป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและการลงโทษของศาลอุทธรณ์ อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ส่วนที่จำเลยฎีกาทำนองว่าจำเลยมิได้มีเจตนากระทำความผิดและโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมานำสืบให้ศาลสืบสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องนั้น เห็นว่า ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อเท็จจริงที่จำเลยกล่าวอ้างขึ้นใหม่ และขัดแย้งกับคำให้การรับสารภาพของจำเลย จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ต้องห้ามมิให้ฎีกาเช่นกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 เมื่อฎีกาของจำเลยต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงดังกล่าวมา และศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาจำเลยแล้ว จึงไม่จำเป็นที่ศาลฎีกาจะสั่งให้ส่งสำนวนคืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาดังกล่าวให้จำเลยทราบแต่อย่างใด มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า คำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์และให้กักกันจำเลยโดยไม่สืบพยาน ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร และบรรยายฟ้องด้วยว่า จำเลยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐานลักทรัพย์มาแล้วอีก 6 คดี ได้แก่ คดีอาญหมายเลขแดงที่ 361/2560 และ 362/2560 ของศาลแขวงปทุมวัน คดีอาญหมายเลขแดงที่ อ.1419/2557 ของศาลอาญากรุงเทพใต้ คดีอาญหมายเลขแดงที่ อ.2875/2558 อ.2876/2558 และ อ.2877/2558 ของศาลแขวงดอนเมือง หลังจากพ้นโทษทั้งหกคดีแล้ว จำเลยกลับมากระทำความผิดคดีนี้อีกภายในเวลาสิบปี นับแต่จำเลยพ้นโทษ ซึ่งเป็นความผิดที่ระบุไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 (8) เมื่อความผิดที่โจทก์ฟ้องมิใช่ข้อหาในความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานหนักกว่านั้น จึงไม่อยู่ในบังคับที่ศาลต้องฟังโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพในความผิดฐานลักทรัพย์และรับว่าเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษตามฟ้องจริง โจทก์จึงไม่ต้องนำพยานเข้าสืบว่าจำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ตามฟ้องหรือไม่ และศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยตามคำรับสารภาพดังกล่าวได้ ทั้งเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำให้การของจำเลย ว่า จำเลยกระทำความผิดคดีนี้กับเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษในคดีอื่นๆ อีก 6 คดี ซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐานลักทรัพย์และจำเลยกระทำความผิดในขณะที่มีอายุเกินกว่าสิบแปดปี จำเลยพ้นโทษในคดีดังกล่าวแล้ว ภายในเวลาสิบปีจำเลยมากระทำความผิดคดีนี้ฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (8) ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกเกินกว่าหกเดือนอีก จึงเข้าหลักเกณฑ์ที่ศาลชั้นต้นจะนำมาพิจารณากักกันจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 (8) ได้ คำพิพากษาศาลชั้นต้นจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 698/2563 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์นาย ก.จำเลย ป.อ. ม. 41 (8) ป.วิ.อ. ม. 176 วรรคหนึ่ง คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรและบรรยายฟ้องด้วยว่าจำเลยเคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐานลักทรัพย์มาแล้ว 6 คดี หลังจากพ้นโทษทั้งหกคดีแล้ว จำเลยกลับมากระทำความผิดคดีนี้อีกภายในเวลาสิบปีนับแต่จำเลยพ้นโทษ ซึ่งเป็นความผิดที่ระบุไว้ ตาม ป.อ. มาตรา 41 (8) เมื่อความผิดที่โจทก์ฟ้องมิใช่ข้อหาในความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำ

ไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น จึงไม่อยู่ในบังคับที่ศาลต้องฟังพยานโจทก์ จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพในความผิดฐานลักทรัพย์และรับว่าเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษตามฟ้องจริง โจทก์จึงไม่ต้องนำพยานเข้าสืบ และศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยตามคำรับสารภาพดังกล่าว ได้ ทั้งเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำให้การของจำเลย ว่า จำเลยกระทำความผิดคดีนี้ กับเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษในคดีอื่นๆ อีก 6 คดี ซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐานลักทรัพย์และจำเลยกระทำความผิดในขณะที่มีอายุเกินกว่าสิบแปดปี จำเลยพ้นโทษในคดีดังกล่าวแล้ว ภายในเวลาสิบปีจำเลยมากระทำความผิดคดีนี้ฐานลักทรัพย์ ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกเกินกว่าหกเดือนอีก จึงเข้าหลักเกณฑ์ที่ศาลชั้นต้นจะนำมาพิจารณากักกันจำเลย ตาม ป.อ. มาตรา 41 (8) ได้ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41, 93, 335, 357 เพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมาย และขอให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยกักกันจำเลยมีกำหนดไม่น้อยกว่าสามปีและไม่เกินสิบปี จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาลักทรัพย์ และรับว่าเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษตามฟ้องจริง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (8) วรรคแรก จำคุก 2 ปี เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93 (ที่ถูก มาตรา 93 (13)) เป็นจำคุก 3 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน การกระทำของจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดติดนิสัย เมื่อพ้นโทษคดีนี้แล้วให้ส่งตัวจำเลยไปกักกันไว้มีกำหนดเวลา 3 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยเฉพาะปัญหาข้อกฎหมายและสั่งไม่รับฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งจำเลยอาจฎีกาเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นนั้นต่อศาลฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 224 แต่ศาลชั้นต้นมิได้แจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในข้อดังกล่าวให้จำเลยทราบ จึงเป็นกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ แต่เมื่อคดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น และให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง จำเลยฎีกาในข้อที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับว่า ขอให้รื้อการลงโทษจำคุก โดยคุณความประพฤติของจำเลยหรือให้ทำงานบริการสาธารณะ หรือใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยอื่นแทนการกักกันจำเลย ซึ่งเป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและการลงโทษของศาลอุทธรณ์ อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ส่วนที่จำเลยฎีกาท่านองว่าจำเลยมิได้มีเจตนากระทำความผิดและโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมานำสืบให้ศาลสืบสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องนั้น เห็นว่า ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อเท็จจริงที่จำเลยกล่าวอ้างขึ้นใหม่ และขัดแย้งกับคำให้การรับสารภาพของจำเลย จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ต้องห้ามมิให้ฎีกาเช่นกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 เมื่อฎีกาของจำเลยต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงดังกล่าวมา และศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาจำเลยแล้ว จึงไม่จำเป็นที่ศาลฎีกาจะสั่งให้ส่งสำนวนคืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาดังกล่าวให้จำเลยทราบแต่อย่างใด มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า คำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์และให้กักกันจำเลยโดยไม่สืบพยานชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

เห็นว่า โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร และบรรยายฟ้องด้วยว่า จำเลยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐานลักทรัพย์มาแล้วอีก 6 คดี ได้แก่ คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 361/2560 และ 362/2560 ของศาลแขวงปทุมวัน คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.1419/2557 ของศาลอาญากรุงเทพใต้ คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2875/2558 อ.2876/2558 และ อ.2877/2558 ของศาลแขวงดอนเมือง หลังจากพ้นโทษทั้งหกคดีแล้ว จำเลยกลับมากระทำความผิดคดีนี้อีกภายในเวลาสิบปีนับแต่จำเลยพ้นโทษ ซึ่งเป็นความผิดที่ระบุไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 (8) เมื่อความผิดที่โจทก์ฟ้องมิใช่ข้อหาในความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น จึงไม่อยู่ในบังคับที่ศาลต้องฟังโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพในความผิดฐานลักทรัพย์และรับว่าเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษตามฟ้องจริง โจทก์จึงไม่ต้องนำพยานเข้าสืบว่าจำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ตามฟ้องหรือไม่ และศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยตามคำรับสารภาพดังกล่าวได้ ทั้งเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำให้การของจำเลย ว่า จำเลยกระทำความผิดคดีนี้กับเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษในคดีอื่นๆ อีก 6 คดี ซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐานลักทรัพย์และจำเลยกระทำความผิดในขณะที่มีอายุเกินกว่าสิบแปดปี จำเลยพ้นโทษในคดีดังกล่าวแล้ว ภายในเวลาสิบปีจำเลยมากระทำความผิดคดีนี้ฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (8) ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกเกินกว่าหกเดือนอีก จึงเข้าหลักเกณฑ์ที่ศาลชั้นต้นจะนำมาพิจารณากักกันจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 (8) ได้ คำพิพากษาศาลชั้นต้นจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน (เทพ อิงคสิทธิ์-ชาติชาย โฆษิตวัฒน์ฤกษ์-พิสุทธิ์ ศรีขจร)ศาลอาญา - นางสาวมาริสาล่าศรีวรกตศาลอุทธรณ์ - นายณัฐพร สายสุวรรณแหล่งที่มา กองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาอ.2874/2562หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้น

หมายเหตุคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41, 93, 335, 357 เพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมาย และขอให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยกักกันจำเลยมีกำหนดไม่น้อยกว่าสามปีและไม่เกินสิบปี จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาลักทรัพย์ และรับว่าเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษตามฟ้องจริง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (8) วรรคแรก จำคุก 2 ปี เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93 (ที่ถูก มาตรา 93 (13)) เป็นจำคุก 3 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน การกระทำของจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดติดนิสัย เมื่อพ้นโทษคดีนี้แล้วให้ส่งตัวจำเลยไปกักกันไว้มีกำหนดเวลา 3 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41

คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยเฉพาะปัญหาข้อกฎหมายและสั่งไม่รับฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งจำเลยอาจฎีกาเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นนั้นต่อศาลฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 224 แต่ศาลชั้นต้นมิได้แจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในข้อดังกล่าวให้จำเลยทราบ จึงเป็นกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ แต่เมื่อคดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น และให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง จำเลยฎีกาในข้อที่

ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับว่า ขอให้รื้อการลงโทษจำคุก โดยคุ้มครองประพฤติก่อนจำเลยหรือให้ทำงานบริการสาธารณะ หรือใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยอื่นแทนการกักกันจำเลย ซึ่งเป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและการลงโทษของศาลอุทธรณ์ อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ส่วนที่จำเลยฎีกาทำนองว่าจำเลยมิได้มีเจตนากระทำความผิดและโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมานำสืบให้ศาลสืบสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องนั้น เห็นว่า ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อเท็จจริงที่จำเลยกล่าวอ้างขึ้นใหม่ และขัดแย้งกับคำให้การรับสารภาพของจำเลย จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ต้องห้ามมิให้ฎีกาเช่นกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 เมื่อฎีกาของจำเลยต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงดังกล่าวมา และศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาจำเลยแล้ว จึงไม่จำเป็นที่ศาลฎีกาจะสั่งให้ส่งสำนวนคืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาดังกล่าวให้จำเลยทราบแต่อย่างใด มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า คำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์และให้กักกันจำเลยโดยไม่สืบพยานขอด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร และบรรยายฟ้องด้วยว่า จำเลยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐานลักทรัพย์มาแล้วอีก 6 คดี ได้แก่ คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 361/2560 และ 362/2560 ของศาลแขวงปทุมวัน คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.1419/2557 ของศาลอาญากรุงเทพใต้ คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2875/2558 อ.2876/2558 และ อ.2877/2558 ของศาลแขวงดอนเมือง หลังจากพ้นโทษทั้งหกคดีแล้ว จำเลยกลับมากระทำความผิดคดีนี้อีกภายในเวลาสิบปีนับแต่จำเลยพ้นโทษ ซึ่งเป็นความผิดที่ระบุไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 (8) เมื่อความผิดที่โจทก์ฟ้องมิใช่ข้อหาในความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานหนักกว่านั้น จึงไม่อยู่ในบังคับที่ศาลต้องฟังโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพในความผิดฐานลักทรัพย์และรับว่าเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษตามฟ้องจริง โจทก์จึงไม่ต้องนำพยานเข้าสืบว่าจำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ตามฟ้องหรือไม่ และศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยตามคำรับสารภาพดังกล่าวได้ ทั้งเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำให้การของจำเลยที่ว่า จำเลยกระทำความผิดคดีนี้กับเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษในคดีอื่นๆ อีก 6 คดี ซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐานลักทรัพย์และจำเลยกระทำความผิดในขณะที่มีอายุเกินกว่าสิบแปดปี จำเลยพ้นโทษในคดีดังกล่าวแล้ว ภายในเวลาสิบปีจำเลยมากระทำความผิดคดีนี้ฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (8) ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกเกินกว่าหกเดือนอีก จึงเข้าหลักเกณฑ์ที่ศาลชั้นต้นจะนำมาพิจารณากักกันจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 (8) ได้ คำพิพากษาศาลชั้นต้นจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน คุณบัพยอฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 698/2563 พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์นาย ก.จำเลย ป.อ. ม. 41 (8) ป.วิ.อ. ม. 176 วรรคหนึ่ง คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรและบรรยายฟ้องด้วยว่าจำเลยเคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐานลักทรัพย์มาแล้ว 6 คดี หลังจากพ้นโทษทั้งหกคดีแล้ว จำเลยกลับมากระทำความผิดคดีนี้อีกภายในเวลาสิบปีนับแต่จำเลยพ้นโทษ ซึ่งเป็นความผิดที่ระบุไว้ ตาม ป.อ. มาตรา 41 (8)

เมื่อความผิดที่โจทก์ฟ้องมิใช่ข้อหาในความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุก ตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานหนักกว่านั้น จึงไม่อยู่ในบังคับที่ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะ พอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยให้การ รับสารภาพในความผิดฐานลักทรัพย์และรับว่าเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษตามฟ้องจริง โจทก์จึง ไม่ต้องนำพยานเข้าสืบ และศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยตามคำรับสารภาพดังกล่าวได้ ทั้งเมื่อ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำให้การของจำเลย ว่า จำเลยกระทำความผิดคดีนี้ กับเคยต้องโทษจำคุก และพ้นโทษในคดีอื่นๆ อีก 6 คดี ซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐาน ลักทรัพย์และจำเลยกระทำความผิดในขณะที่มีอายุเกินกว่าสิบแปดปี จำเลยพ้นโทษในคดีดังกล่าวแล้ว ภายในเวลาสิบปีจำเลยมากระทำความผิดคดีนี้ฐานลักทรัพย์ ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกเกิน กว่าหกเดือนอีก จึงเข้าหลักเกณฑ์ที่ศาลชั้นต้นจะนำมาพิจารณากักกันจำเลย ตาม ป.อ. มาตรา 41 (8) ได้ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41, 93, 335, 357 เพิ่ม โทษจำเลยตามกฎหมาย และขอให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยกักกันจำเลยมีกำหนดไม่ น้อยกว่าสามปีและไม่เกินสิบปี จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาลักทรัพย์ และรับว่าเคยต้องโทษ จำคุกและพ้นโทษตามฟ้องจริง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (8) วรรคแรก จำคุก 2 ปี เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93 (ที่ถูก มาตรา 93 (13)) เป็นจำคุก 3 ปี จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน การกระทำของจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดติดนิสัย เมื่อพ้นโทษ คดีนี้แล้วให้ส่งตัวจำเลยไปกักกันไว้มีกำหนดเวลา 3 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยเฉพาะปัญหาข้อกฎหมายและสั่งไม่รับฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริง ซึ่งจำเลยอาจฎีกาเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นนั้นต่อศาลฎีกาได้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 224 แต่ศาลชั้นต้นมิได้แจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในข้อ ดังกล่าวให้จำเลยทราบ จึงเป็นกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ แต่เมื่อคดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ตามศาลชั้นต้น และให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง จำเลยฎีกาในข้อที่ ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับว่า ขอให้รื้อการลงโทษจำคุก โดยคุณความประพฤติของจำเลยหรือให้ทำงาน บริการสาธารณะ หรือใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยอื่นแทนการกักกันจำเลย ซึ่งเป็นการโต้เถียง ดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและการลงโทษของศาลอุทธรณ์ อันเป็นฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ส่วนที่จำเลยฎีกาทำนองว่าจำเลยมิได้มีเจตนา กระทำความผิดและโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมานำสืบให้ศาลสืบสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง นั้น เห็นว่า ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อเท็จจริงที่จำเลยกล่าวอ้างขึ้นใหม่ และขัดแย้งกับคำให้การ รับสารภาพของจำเลย จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ต้องห้ามมิให้ฎีกาเช่นกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 เมื่อฎีกาของจำเลย ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงดังกล่าวมา และศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาจำเลยแล้ว จึงไม่จำเป็นที่ ศาลฎีกาจะสั่งให้ส่งสำนวนคืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาดังกล่าวให้จำเลยทราบแต่อย่างใด มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า คำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่ลงโทษ

จำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์และให้กักกันจำเลยโดยไม่สืบพยานชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร และบรรยายฟ้องด้วยว่า จำเลยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐานลักทรัพย์มาแล้วอีก 6 คดี ได้แก่ คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 361/2560 และ 362/2560 ของศาลแขวงปทุมวัน คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.1419/2557 ของศาลอาญากรุงเทพใต้ คดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.2875/2558 อ.2876/2558 และ อ.2877/2558 ของศาลแขวงดอนเมือง หลังจากพ้นโทษทั้งหมดคดีแล้ว จำเลยกลับมากระทำความผิดคดีนี้อีกภายในเวลาสิบปีนับแต่จำเลยพ้นโทษ ซึ่งเป็นความผิดที่ระบุไว้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 (8) เมื่อความผิดที่โจทก์ฟ้องมิใช่ข้อหาในความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น จึงไม่อยู่ในบังคับที่ศาลต้องฟังโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพในความผิดฐานลักทรัพย์และรับว่าเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษตามฟ้องจริง โจทก์จึงไม่ต้องนำพยานเข้าสืบว่าจำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ตามฟ้องหรือไม่ และศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยตามคำรับสารภาพดังกล่าวได้ ทั้งเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำให้การของจำเลย ว่า จำเลยกระทำความผิดคดีนี้กับเคยต้องโทษจำคุกและพ้นโทษในคดีอื่นๆ อีก 6 คดี ซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนในความผิดฐานลักทรัพย์และจำเลยกระทำผิดในขณะที่มีอายุเกินกว่าสิบแปดปี จำเลยพ้นโทษในคดีดังกล่าวแล้ว ภายในเวลาสิบปีจำเลยมากระทำความผิดคดีนี้ฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (8) ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกเกินกว่าหกเดือนอีก จึงเข้าหลักเกณฑ์ที่ศาลชั้นต้นจะนำมาพิจารณากักกันจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 41 (8) ได้ คำพิพากษาศาลชั้นต้นจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · ขาติชาย โฆษิตวัฒน์ฤกษ์ · พิสุทธิ ศรีขจร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/698/2563>